

IN VĪNŌ VĒRITĀS

FĀBULA MORAVICA DISCIPULĪS
LINGVAE LATĪNAE DEDICĀTA

CAPITULUM PRIMUM

POĒTA IN VINEĀ

Ecce poēta. Ubi est poēta? In vineā est. Ubi est vinea? In Morāviā. Multae sunt vineae in Morāviā. Poēta in vineā ambulāre amat. Ūvās mandūcat, cantilēnās cantat, dē vītā suā cogitat.

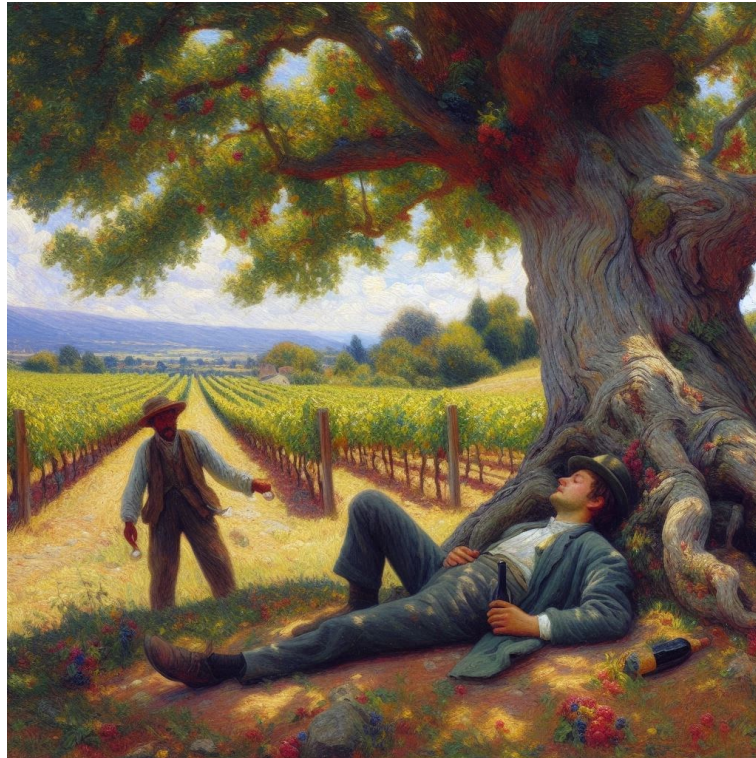
„Ō quam pulchra est vīta in terrā Moravicā, quam pulchra est vinea! Vineam amō. Iam in pueritiā meā in vineā ambulābam, quia cum aviā habitābam et apud cāsam aviae meae vinea quoque erat. Nunc avia iam mortua est, itaque sine aviā habitō, sed in vineā semper ambulō inter ūvās, quās mandūcāre amō. Ō Morāvia, patria mea, tē ā pueritiā amābam et ūsque ad hōram ultimam tē amābō!”

Apud vineam tilia stat. Tilia antiq̄ua et magna est et umbram vineae dat. Poēta ad tiliam ambulat et iam in umbrā tiliae stat. Nunc tilia poetae quoque umbram dat.

„Iūcunda est umbra, umbram amō, in umbrā tiliae magnae saepe dormitō et cantilēnās nātūrae cantārī auscultō. Ecce! Merula in tiliā saltat. Salvē, merula, cantā mihi cantilēnam tuam. Amō cantilēnam, quae

ā merulā cantātur. Sed non est ūna merula tantum in tiliā, sunt duae merulae! Salvēte, merulae, cantāte mihi cantilēnās vestrās!”

Merulae in tiliā cantant, pulchrae cantilēnae ā merulīs cantantur. Poēta merulās cantāre auscultat, in terrā sub tiliā sē prōstrat et iam dormitat...

„Quid tū hīc dormitās?! Quid ūvās mandūcās?! Est vinea mea, nōn tua, meae ūvae, mea tilia, mea umbra! Quid nōn in scholā es?! Necesse est tē castīgārī, mastīgia! Expectā tantum, tē verberābō!”

EXERCĪTIA AD CAPITULUM PRĪMUM

I. Vocābula ignōta cum pictūrīs coniungite:

vinea, ūva, avia, cāsa, tilia, merula

VICIPÆDIA
Libera encyclopaedia

Tilia cordata (nomen botanicum [Philippo Miller](#) anno 1768 statutum) est [arbor](#) deciduus generis [Tiliae](#) in [familia Malvacearum](#). In [Europa](#) passim habitat et silvas saepe format et in hortis colitur.

In Bohemia Moraviaque (et inter alios Slavos) arbor nationalis habetur: folia tiliae in vexillo praesidentis vel in sigillo rei publice picta sunt et multae antiquae tiliae lege publica proteguntur.

II. Vērum, an falsum? Respondēte:

Poēta cum aviā apud vineam habitat.

VĒRUM / FALSUM

Poēta patriam suam amat.

VĒRUM / FALSUM

Apud vineam tilia stat.

VĒRUM / FALSUM

In tilia ūna merula cantat.

VĒRUM / FALSUM

Poēta verberātur.

VĒRUM / FALSUM

III. Respondēte:

Ubi est vinea? _____

Quid poēta amat? _____

Ubi sunt merulae? _____

Quid poēta mandūcat? _____

Quid tilia poētae dat? _____

IV. Addite, quod deest:

Poēta vine___ amat, quia ūv___ in vineā mandūc___. Poēta cum avi___ habit_____, sed nunc iam _____ aviā habitat. Poēta merul___ imperat: „Cant___!“ Pulchra cantilēna ā merul___ cantātur. Tilia vine___ umbram dat. Poēta in _____ merul___ auscultat et dormitat. Pulchra est vīta in Morāvi___. Sed heu, mox poēta castig_____ et verberābitur! Iam nōn pulchra est vīta...

CAPITULUM SECUNDUM DISCIPULUS IMPROBUS

Ō vae poëtae, dominus vineae adest et irātus est! Cūr dominus irātus est? Quia poëta in vineā dominī ūvās mandūcat. Iam nōn in umbrā tiliæ dormitat poëta, neque merulās auscultat, neque dē vītā suā pulchrā in terrā Moravicā cogitat. Nunc poëta vītā suā servat et ē vineā properat.

„Exspectā, mastīgia, tē verberābō!“ dominus clāmat et baculum suum ad poëtam agit et multa verba mala vocat.

Sed poëta verba dominī iam nōn auscultat et ā tiliā, quae apud vineam stat, festīnat. Quō poëta festīnat? Nōnne in scholam? Est enim discipulus et discipulus prōbus māne in scholā est. Poëta noster autem discipulus improbus est, quia nōn in scholā est, sed in vineā ambulat. Et in scholā magister sevērus est, quī discipulōs improbōs castigat. Sī puerī tardī scholam intrant, ā magistrō sevērō nōn solum vituperantur, sed etiam virgā verberantur. Sī ergo nunc poëta scholam intrābit, certē verberābitur. Et poëta verberārī nōn amat. Poëta laudārī amat. Itaque per agrōs prātaque ambulat ad vīcum Mussoviae, ubi habitat, et dē vītā suā cogitat.

„Sī scholam tardus intrābō, certē ā magistrō nostrō sevērō virgā verberābor. Sī in vineā ambulābō, verberābor quoque, ā dominō vineae et nōn solum virgā parvā, sed baculō magnō. Ō quam mala est vīta poētae! Quid nunc ergo? Ecce! Amīcum meum visitābō! Vīnum mihi dabit et vīta mea denuō pulchra erit!“

Itaque poēta ad vīcum properat et iam ante cāsā amīcī suī stat. Ostium pulsat et clāmat: „Heus, amīce, esne in cāsā tuā?“

„Ā quō mastīgīā ostium meum pulsātur?“

„Iosephus sum, amīcus tuus. Dā amīcō tuō miserō vīnum, quaesō.“

„Iosephe, quid nōn in scholā es?“

„In vineā ambulābam et dē vītā cogitābam et...“

„Et ūvās mandūcābās et ā dominō verberābāris. Nōnne vērūm est?“

„Est ita. Itaque in vineā ambulāre iam nōn possum, neque scholam tardus intrāre. Certē verberābor! Adīuvā mē, amīce, servā vītā meam, dā mihi vīnum! Amābō tē!“

„Ō miser tū, discipule imprōbe. Necesse est tē castīgārī, nōn vīnum tibi darī! Dabisne mihi pecūniam, sī tibi vīnum dabō?“

„Nulla pecūnia est in sacculō meō, discipulus sum, nōn dominus vineae pecūniōsus ut tū.“

„Sī discipulus es, quid nōn in scholā es? Ō deus! Sed exspectā. Amīcī amīcōs semper adiūvābant et adiūvābunt. Et egō tē adiūvābō. In cellam meam vināriam ambulābimus et tū mihi dē perīculīs tuīs narrābis. Quī dominus vineae erat, quī tē verberābat?“

„Oh, grātiās agō, amīce! Vīta mea misera ā tē servābitur, ut semper! Certē tibi narrābō. Auscultā mē...“

Itaque poēta cum amicō suō in cellā vināriā dē perīculīs multīs et multās variās fābulās sibi narrant. Multum vīnī pōtant et postea ut merulae cantilēnās cantant. Ō quam pulchra est vīta in terrā Moravicā!

Vīnulum album,
puellae dōnum,
pōtābō tē,
ūsque ad mortem,
vīnulum album.

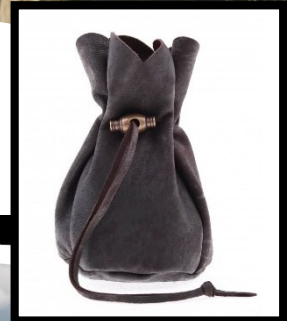
Vīnulum ātrum,
altera vestrum,
pōtābō tē,
ūsque ad mortem,
vīnulum ātrum.

Vīnula ambō,
puellās amō,
vōs pōtābō,
dum spīrābō,
vīnula ambō.

EXERCĪTIA AD CAPITULUM SECUNDUM

I. Vocābula ignōta cum pictūrīs coniungite:

baculum, virga, prātum, vīcus, cella vināria, sacculus, ostium

VICIPÆDIA
Libera encyclopaedia

Mussovia (Bohemice *Mušov*, Germanice *Muschau*) est vicus pristinus in Moravia australi annis septuagesimis saeculi XX, incolis resistantibus, propter stagnum *Nové mlýny* construendum abolitus.

In tumulo *Hradisko* apud vicum castra Romana saeculo secundo, temporibus belli Marci Aurelii imperatoris cum Germanis posita erant. Quorum residua etiam hodie videri possunt.

II. Vērum, an falsum? Respondēte:

Magister poētae sevērus est.	VĒRUM / FALSUM
Poēta aquam ab amīcō rogat.	VĒRUM / FALSUM
Amīcus poētā in cellam suam invitat.	VĒRUM / FALSUM
Amīcī in vineā ambulant.	VĒRUM / FALSUM
Poēta duās puellās amat.	VĒRUM / FALSUM

III. Respondēte:

Ubi amīcus poētāe habitat? _____

Cūr poēta nōn in scholam ambulat? _____

Quō amīcus poētā in cellam invitat? _____

Cūr nūlla pecūnia in sacculō poētae est? _____

Quid amīcī in cellā pōtant? _____

IV. Addite, quod deest:

Poēta ā vine__ ad vīcum properat. In schol__ enim magister sevēr__ est, quī discipul__ improb__ virgā verberat. Et poēta nost__ discipulus probus nōn est, quī ūv__ in vineā mandūcat, neque in scholā est. Poēta verber__ nōn amat, itaque nōn in schol__, sed ad amīc__ su__ ambulat. „Dā vīnum amīc__ tu__!“ vocat. „Dabisne mihi pecūni__, sī tibi vīnum da__?“ ab amīcō interrog___. Nūlla autem pecūnia est in sacculō poēt___. Sed amīcus tamen eum adiūv__ et poēta in cellam ab amīc__ invītatur. Et quid in cellā? Amīc__ vīnum pōtant. Multum vīnī pōt___. Mult__ fābul__ narrantur et cantilēnae canta___.: dē vīnō et dē puell___. Pulchra est vīta in terr__ Moravic__!